

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20. BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.— ESTRANGER, 2'50

A les portes del Congrés

El porter.— Però, què s'han pensat d'aquesta casa?... Que's creuen que això és un safareig?...

L'angúnia

El malalt torna a estar greu... El malalt és el règim. Qui li diu règim, qui li diu un altre nom. Tot ve a ésser el mateix. Nosaltres ja ens entenem i els lectors també ens entenen.

Torna a estar greu el malalt. Altra vegada crisis, expectació, veus misterioses, conferències, visites i consultes. Els metges prou es belluguen. Però el malalt segueix greu.

Això d'avui és una recaiguda. I tot-hom sap lo perillós que les recaigudes són. Sembla que, per ara almenys, la medicina de la renovació ha fracassat. I els dos doctors que, dins el ministeri, estaven directament encarregats de subministrar-la al malalt, ja no presten els seus serveis.

El malalt es gira, es regira, es contragira. En cap posició es troba bé. Es plany i no sap gaire lo que vol. Es l'angúnia. L'angúnia és pròpia de les malalties greus.

Del mal pas d'ara, el malalt en sortirà o no. Es possible que en surti. Però la malaltia no es cura. Les estones de millora són enganyoses, perquè la causa del mal persisteix i les recaigudes es repeteixen... I l'angúnia fa doloroses i fosques les hores del malalt. Té cura? No té cura? Els parers pessimistes guanyen terreny.

La pau russa

Un estimat amic, En Rovira i Virgili, ha escrit contra els que defensen parcialment el maximalisme rus una frase despectiva: «Heu's aquí a lo que han vingut a parar les fórmules maximalistes tan encisadores per a els incautes i aquells que volen suplantar el sentit polític que'ls hi manca, amb l'idealisme romàntic o la fraseologia de míting de barri...»

En Rovira i Virgili ens sembla que inadvertdament confon les fórmules maximalistes amb les realitats maximalistes. Doctrinaris, massa doctrinaris, arribaren els russos a tres fórmules pacifistes: ni annexions, ni indemnitzacions, i respecte a la llibertat dels pobles. Per a un poble invadit, exhauste i en delirant turbulència revolucionària no constituïen aquestes fórmules unes clarividents i decoroses proposicions de pau? ¿No indicaven un alt sentit polític? Es clar que contrariaven els russos amb el seu dalit de pau immediata la marxa bèl·lica dels aliats, més no hem d'oblidar que la revolució tingué un doble caràcter anti-dinàstic i pacifista. Les multituds moscovites clamaven: ¡pau! ¡pau! No era un moviment de famèlies solament sino de resistència a la guerra que havia produït la pèrdua de deu milions d'homes. I els maximalistes volgueren articular l'ansia pacifista de Rússia, amb aqueixes fórmules, tant polítiques i tant revolucionàries que's menyspreuen.

Però ¿per què recriminar als maximalistes per la seva pau i no a les burgesies ucraïnianes i poloneses, que han obert als alemanys les seves patries, sumant els seus exercits als imperials? ¿Perquè l'Ucrània se mou pel seu egoisme nacionalista? Bé, però ¿i Polònia? No, no; si una grandesa existeix és maximalista, i si una equivocació hem de respectar és la d'aquests homes que pensaven tenien els obrers alemanys el cor místic dels «soviets». Confïaven amb una sublevació alemanya, il·lusió que les darreres vagues exacerbà, i la sublevació no's produí. L'empenta del seu prosselitisme, la visió de la Rússia acovardida i esclava redreçant-se amb unanimitat revolucionària i el seu triomf fàcil els hi feu creure en la possibilitat d'una fraternització que iniciada en les trinxeres s'extengués per les terres alemanyes. Heu's-aquí la seva culpa.

Es clar que tot això és impolític a la manera banal i oportunista. Però ¿què pot dir-nos l'eternitat política que enclou? En Riego negant-se a la guerra colonial, seccionà els dominis espanyols, i tot el nostre segle XIX està presidit per les Corts de Cadix i el ge-

neral Riego. En Thiers, oposant-se a la decisió anti-pacifista d'En Gambetta, i assegurant la república, fou polític o impolític? I el sacrifici de la Rússia pacifista, d'aquests homes que per impolítica, sucumbeixen, ¿no ens otorgaran el més formidable dels arguments per a la nostra guerra espiritual? Rússia, abans, ens obligava al silenci. No era ni la llibertat, ni el dret, ni la civilització. Ara representa, per a nosaltres, un esperit superior al d'Alemanya. Ha estat vençuda militarment, però ¿on arribarà la seva força ideal? Ens roba una solidaritat material, més ens ofereix lo que abans no tenia, una ànima, una llibertat, una raó.

PARADOX

Malura repugnant

La compra-venda de vots és ja cosa vella, però mai s'havia vist portada a tan lamentable extrem com en les darreres eleccions. Abans sovintejaven els pagesos cobdiciosos, que d'amagat cobraven un duro per a anar a emetre el seu sufragi a favor d'un candidat; avui són colles organitzades que posen a la disposició del millor postor els seus vots i troben qui els paga a cent pessetes cada un.

Mentres cada dia va minvant la fe en els ideals, augmenta també a cada elecció la quantitat temptadora. Aixís no és estrany que cada vegada siguin més numerosos els electors que's deixen corrompre.

An aquest pas, per a ésser candidat aviat s'haurà d'ésser mil·lionari. Ni la classe treballadora ni la classe mitja podrà tenir representació al Congrés, i agabellaran la representació parlamentària els barruts, que són únicament els que avui s'enriqueixen.

En aquestes eleccions últimes, que segons els renovadors tenien d'ésser un model de puresa, s'ha batut el record de la desvergonya en l'empleu dels diners com a medi d'aconseguir actes. Segons d'uns periódic especialista en coses del diner, s'han gastat més de trenta mil·lions de pessetes en la darrera campanya electoral. No han sigut els més mancos en el maneig d'aquesta eina els renovadors de la «Lliga». Igualada n'és un eloqüent exemple.

Seria una tonteria esforçar-nos en demostrar que els republicans estem nets de culpa. Nosaltres no podem corrompre al còs electoral per la senzilla i poderosa raó de que no tenim diners. Esmerssem paraules, raons i arguments en mítings, reunions i converses, però no podem esmerçar pessetes. De raó ens en sobra, però de diner ens en falta, i avui, com abans, com sempre

qui té diners
fa sos afers

I el que té raó, si és pobre, va a presiri.

Un bon remei contra la compra de vots seria la vara de freixa, però les mans que

tindrien de manejar-la prefereixen obrir-se indignament per a admetre el repugnant bitllet de Banc. No queda més remei que el Tribunal Suprem.

Si de nosaltres depengués, tots els districtes que s'han deshonrat deixant que en les passades eleccions intervinguessin com a principal factor els diners, quedarien condemnats a restar deu anys sense representació parlamentària, i els pobles que més se haguessin significat en la porqueria de vendre vots, haurien de pagar el doble de contribució.

Aixís s'evitaria que el mal se propagués als districtes que encara, i alguns ne queden, no pateixen la repugnant malura de la cobdícia.

JEPH DE JESPU

L'anticatalanisme madrileny

En Ventosa i En Rodés, catalanistes, ja no són ministres del Govern d'Espanya. Ara no hem de discutir si van fer bé o malament d'acceptar les carteres. Volem remarcar, només, l'efecte que a Madrid ha causat la seva sortida del ministeri.

Quin ha estat aquest efecte? No cal amagar-ho. Al contrari, cal fer-ho constar. Els madrilenys, en general, l'han rebut amb satisfacció. Sembla talment que s'hagin tret un pes de sobre. Això d'haver-hi al Govern central dos ministres que creuen en la nacionalitat catalana, i aspiren a donar-li tota la seva ampla llibertat, era una espina que tenien clavada al cor la gent de la capital de Espanya i de les terres dels voltants.

I això ho diem tant pels madrilenys i madrilenyitzats de la dreta, com de l'esquerra, com del centre. Allí, quan es tracta d'anar contra Catalunya, tots són iguals, amb molt poques excepcions. I, per desgràcia, els liberals, republicans i radicals de Madrid o a la madrilenya, no són pas dels que menys arrelat tenen el sentit anticatalà.

Aquí hi ha, per exemple, *El País*, de Madrid. Aquest diari, tot i estant dirigit per l'esperit noble i honestíssim d'En Robert Castrovido, dona tot sovint agudes notes anticatalanes, sinó anticatalanistes. Però això és un sofisma: El que ells odien del catalanisme, és l'esperit català. Un català purament geogràfic, que no senti l'ideal de la autonomia catalana, o que el traeixi a canvi de qualsevol cosa, aquest és per a el madrileny i madrilenyitzats el català veritable.

Nosaltres sabem que, en realitat, succeeix tot el contrari. Els catalans a lo comte de Caralt, poden haver nascut a Catalunya. Però catalans per l'ànima, que és per on cal ésser-ho, no ho són pas.

El País, en un editorial del dia 3 del mes corrent, sosté sobre aquest punt una tesi realment llastimosa. Troba que el comte de Caralt és un plutocrata, un burgès, un defensor dels interessos del Foment. Li diu, en aquest aspecte, una pila d'abominacions. Però tot li perdona a canvi de que, políticament, no sigui nacionalista ni catalanista. Això, això, és l'important, escriu *El País*. I *El Liberal de Madrid* ve a dir la mateixa cosa.

Davant de tals teories, com a republicans, ens sentim avergonyits d'aquests correligionaris. Com a catalans, ens sentim més catalans que mai.

FULMEN

Consideracions

El poble sap fer justícia quan arriba l'hora. La passada lluita ha portat moltes sorpreses, sorpreses punyentes que arriben a l'ànima, sorpreses inesperades que fereixen el cor. Si els electors necessitats no es trobessin atrets per la brillantor d'unes pessetes (que,

desgraciadament, també se n'han repartit en aquestes eleccions), sabrien anar a les urnes a dipositar noms de prestigi i honradesa, rebutjant als que s'han enlairat a costa del poble que segueix darrera d'un home amb la convicció ferma dels ideals que sustenta i amb l'esperança de que hi va a guanyar alguna cosa de profit. La lluita de Barcelona, és una mostra eloqüent del que nosaltres afirmem. Jo he llegit aquestes darreres setmanes els articles, plens d'una lògica admirable, d'En «Paradox». Jo, com ell, he cregut que el poble ha fet justícia al derrotar a En Lerroux i a En Pich. En lloc d'aquests dos homes hi estaven molt bé En Alomar i En Samblancat. I aleshores a ben segur que de les paperetes no se'n hauria esborrat cap nom.

Un dels errors nostres, millor dit, un dels errors d'En Marcellí Domingo, jo crec que ha sigut el juntar-se amb En Lerroux. I més, fent poc temps que se l'havia declarat capdevanter del «Partit Republicà Català», nucli sencer d'homes conseqüents que anàvem tots a la lluita amb la convicció plena de que s'havia de portar a cap una renovació política. Nosaltres creïem que En Marcellí Domingo en aquest punt hauria sigut inexorable.

Posem unes quantes fulles més de l'olor sobre el front honrat dels quatre martires del Comitè de vaga que, com esperàvem, han sortit diputats. Aquests no han anat a comprar els vots ni a fer coaccions. Des de la presó estant han contemplat la seva victòria. Aquests són els representants veritables, els que el poble necessita. Les actes deuen entregar-se per pròpia voluntat. D'aquesta manera el parlament no és una cosa fictícia, un organisme mort, una corrupció fastigosa de la voluntat nacional com ha sigut fins ara.

Ens ha de doldre moltíssim que la «Lliga» vagi a Madrid en nom de Catalunya, quan no és ella l'expressió de la personalitat del nostre poble. El partit republicà ha dormit massa. Aquesta creuada que ha realitzat En Cambó, que ha anat sumant a Catalunya (no a fora d'ella) els vots dels indiferents, l'havíem de portar a cap nosaltres. La nostra hauria sigut una creuada de sanejament, de llibertat, de renovació ciutadana. Però passa això. Quan creïem estar a punt de fer alguna cosa, aleshores surten els nostres capdevaners amb actituds inesperades que tiren per terra la feina feta.

Catalunya té l'ànima republicana. El moviment d'agost viurà latent en el cor del poble. Aleshores la «Lliga» va callar, millor dit, va impedir que el moviment anés endavant. I ara En Cambó vol anar a Madrid en representació de Catalunya, quan ell no representa res més sinó una força comprada amb diners.

Vam creure per uns moments en l'eficàcia de l'Assemblea de parlamentaris. Hem de confessar que fou causa d'una transformació, però no va resultar el que desitjàvem. I no podia resultar perquè estava composta d'elements reaccionaris enemics de tota evolució positiva en quan als drets del poble.

Els falsos capítosts que han perdut l'acta que prenguin exemple en la derrota.

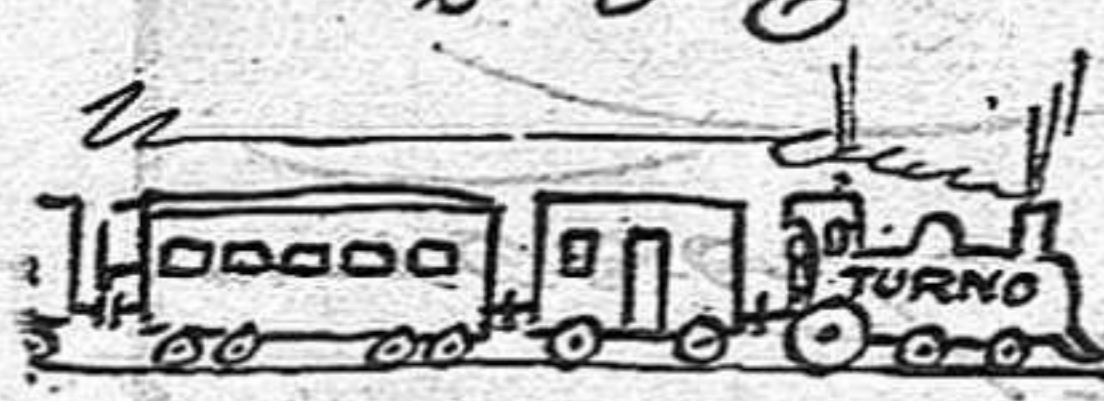
FERMI PALAU CASELLAS

SONATA XCIII

MARÇ, marçot, ja pot plorar tant com vulgui; servidor dels seus flums no'n treurà l'aigua clara, ni la bugada neta.

I és, que barrejat amb el xàfec celestial, el mes que mata a la vella vora del foc i a la jove si pot, ens ha obsequiat amb unes reformes del senyor La Cierva (respectem als superiors) i unes denúncies del *So!* (que

arribaren a Barcelona, perquè tot arriba), i un tal Caralt ministre, que ara ja no sabem ni on som. Prou voldríem treure'n l'entrellat, però ens fa una certa por de que una mà, si no és la que apreta és la que pesa i sobre tot la que fa veure les estrelles, se'ns posés sobre la boca i ens digués:

—Bo! «Moritz». Muts i a la gàbia.
I, com que hom és valent, pot-ser no faria muts, però la gàbia sempre és oberta i com que'l reclam d'En Samblancat crida sempre: —No vingueu, no vos acosteul!...
La prudència s'imposa i farem beguda trista, muda sense aldarulls ni qüestions.
Perquè avui no vull renyines, ja'm poden dir que:
—Maura, sí!
Jo arronçaré les espatlles.
—Hem d'ésser neutrals.
—Meno.
—En Caralt és un hisendista?
—Sí, senyors; preguntint-ho a les criatures que treballen al cànem, i als espardeñers de tot Catalunya. Bony! si ho és! Més que una guardiola.

Dues vegades l'he tractat en ma vida; ja fa molts anys, però vos juro que si podia donar-li un cop de puny al mèlic i arribar-li als ronyons amb els nusos dels dits, ho faria de bon gran grat, per més ministre que fos.

I ara, bo i bevent, penseu el que faria a càn La Cierva... Naturalment una enramada. Però de les bones, d'aquelles en que hi pren part tot el jovent de la vila després d'omplir-se de figures. Una enramada d'aquelles contra les quals res hi val la cal, ni l'aigua, ni la més rabiosa fregate'l-la. De manera, senyor de Mula, que la gent de bona fe fèrem en les darreres eleccions el possible i l'impossible per a que hi haguessin unes Corts veritat i ara vostè vol convertir les actes de diputat en papers de bassa, per a apujar el sou a uns senyors. A uns senyors molt respectables, però dependents de l'Estat?

Ja he dit que no volia enfadar-me. Si em digués Romanones pot-ser si que ajuntaria les celles i faria morro fort. Però com que només em dic «Moritz» com el micó i el de la cervesa, callo. Callo, però tinc ràbia, sap. Molta ràbia, eh? Molta ràbia.

Lo fomat, sap senyor La Cierva, és que no saps a qui encomenar-la, aquesta ràbia sagrada.

Tots estan vacunats contra el que representi lliberalisme, republicanisme, socialisme, o el que sigui. Ja pots tirar mossades, i esgarrapar i babejar com un drac. Es inútil.

A darrera hora et resulta que'ls que creies contagiats del que estàvem dient era de germanofília a que per trenta diners s'havien venut l'ideal i lo més trist i tangible, lo real, als seus germans, als que cregueren veritat el que no passava de proclames prussians...

Se me'n va una mica el cap... Vinga l'aliment del vi.

MORITZ CCC

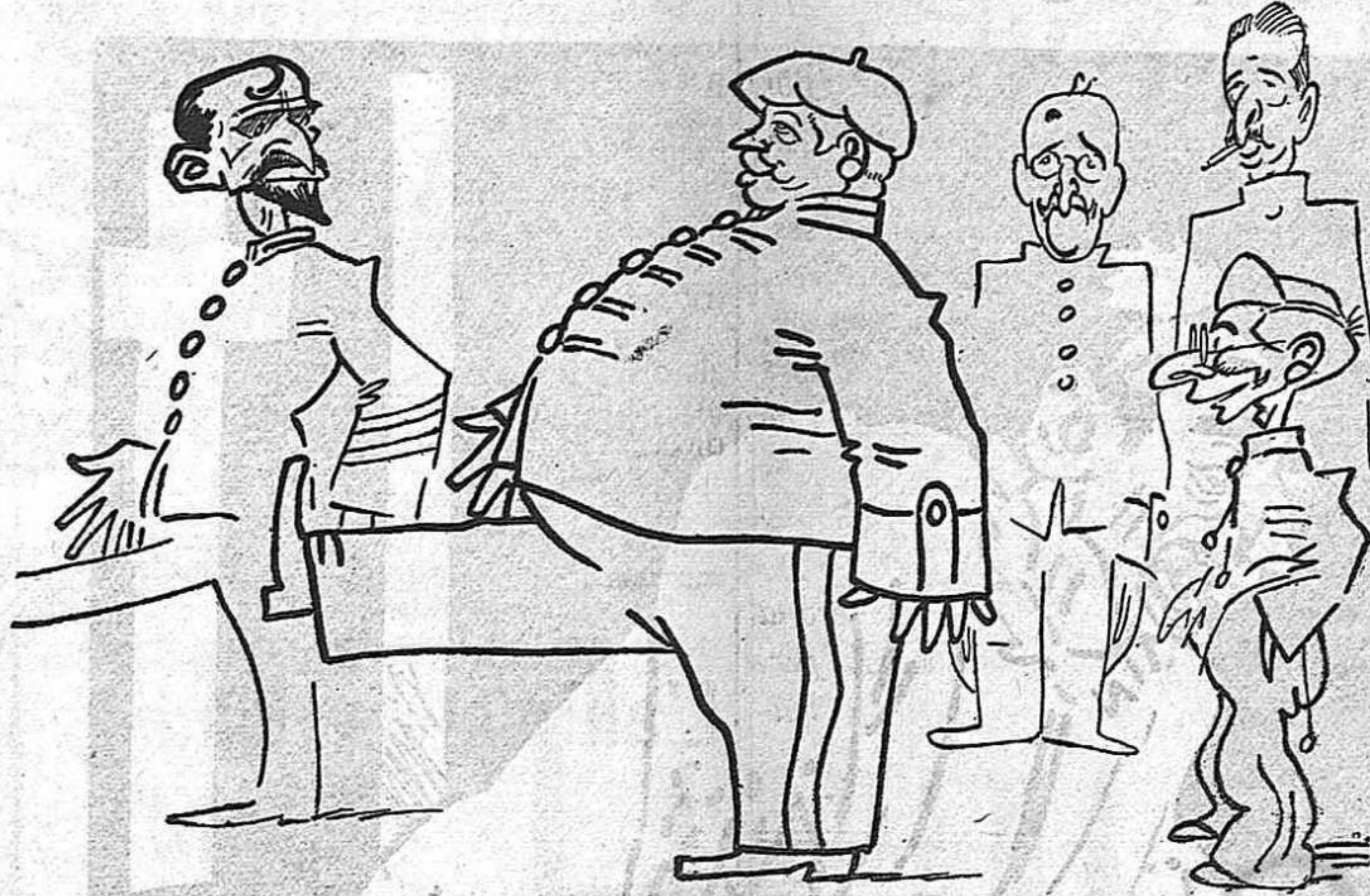
EL "LÍO" DE RÚSSIA

¿Creuràs, lector estimat, parlant aquí amb la mà al cor, que aquests bons senyors del Nord ja em tenen mig marejat? Jo rebo trenta diaris, fullejo quinze revistes, lleigeixo als millors cronistes i enviats extraordinaris; he vist tot lo que s'ha imprès respecte a aquest poble raro, i, francament t'ho declaro, no he pogut entendre res.

¿Es cert lo que la veu pública vé afirmant continuament de que allí, efectivament, s'ha proclamat la república? ¿Es cert que aquells homes frets s'han arribat a escalfà i que a Rússia avui no hi ha més sobeirà que l'soviets?

En và procuro obrí els ulls i observà amb tota atenció; allò, més que una nació, és un magatzem d'embulls. Ara governa En Livoff, ara En Kerenski el suplanta, ara el nou capdill s'espanta i es fa l'amo En Korniloff. El dilluns, com per encant, apareix un directori;

L'instrucció del quinto Batlle

- Som-hi, carlinot!... Uno-dos-tres-cuatro!...

el dimarts hi ha un rebombori i tot se'n va al botavant.

D'aquí a aquí, el cel és boirós; d'aquí a aquí, blau en excés; a les nou s'obra un Congrés, a les deu se'n obren dos.

Després d'un acte que aterra, vé un intermèdi suau; ahí es va firmar la pau, avui s'ha firmat la guerra.

De l'arpegi es passa al trò; ara hi ha pols, ara fang; ara es veu negre, ara blanc... Digueu, és possible això?

¿Qui els arma tants tiquis-miquis que ni el dimoni els entén? Aquest Trotsky, què pretén? Què volen els bolchevikis? Són uns brètols? Són uns sants? Porten una idea noble?

¿O van a deixà al seu poble més nú i més pelat que abans?

Jo no ho sé. Lo que sí dic, fent serenament memòria, és que jamai en l'Història s'ha vist semblant embolic.

I hi ha tanta guasa viva i un aroma tan estrany en tot lo que ja fa un any d'aquella terra ens arriba; s'hi veu bullir tanta astúcia i tant desig d'enredar, que un fins arriba a dubtar de l'existència de Rússia, i pensa que, no existint, no existeix En Milinkoff, ni Riga, ni el mar d'Azoff, ni En Krilenko ni En Lenin; i tem que aquesta ridícula farsa que temps hà ens connou, no és més que un sistema nou per anuncià una pel'ícula, que tal volta el mes que vé o quan ja la tinguin llesta, s'estrenarà a tota orquesta al Walkyria o al Doré.

C. GUMA

Al Marquès de Camps diputat per... Tupinamba

Al segon agricultor d'Espanya—el primer agricultor, com ja és sabut, és un altre—no sabent els de la «Lliga» on enquibir, el facturaren cap a Igualada, on el més odiós, maleit i repugnant cacic de Catalunya tenia ganes de resucitar els indignes i baixos procediments de la més salvatge i criminal política. Feia massa temps que homes batalladors i dignes com el doctor Jordana, no havien d'emigrar per injustes condemnes; feia massa temps que no's repetia el cas d'Odena, on digníssims republicans eren arbitràriament empresonats per no doblegar-se a les exigències del que suprem de la partida: feia massa temps que els atropells i les injustícies no estaven a l'ordre del dia; feia massa temps que les persones honorades del districte d'Igualada vivien en pau i tranquil·litat... I això sublevava els nírvis de tota la faràndula caciquista, de tot aquell conglomerat impúdic i vergonyat que sols es trobava en el seu medi, reten fervent culle al llatrasini, a la barra, a la poca vergonya, a l'indecència, a l'indignitat, a la baixesa, i a l'injustícia... els miserables que escrigueren les més negres i tristes pa-

gines en l'història política del nostre poble, amb tot i no saber lo que és vergonya ni honradesa, no s'atreverien a presentar-se cara a cara davant del poble. I en ple període renovador han fet servir de «tapadora» al senyor del ridicol i xistós gest de la dextra.

Si el Marquès de Camps hagués meditat el seu acte, si hagués tingut plena consciència de la responsabilitat que contraia, a ben segur que hauria refusat l'honor (?) puix el Marquès de Camps és un caballer, i com a tal, conscientment, és de creure que s'hauria ben guardat de fer de «mngo» a la trepa godonista.

Contra d'En Godó, va alçar-se un dia tota l'opinió honrada del nostre poble. En Godó fou el que derrotà pels més despreciables procediments en aquest home eminent, volgut i respectat per amics i adversaris, que's diu Frederic Rahola. I La Veu de Catalunya publicà un dia no molt llunyà, pels que tenim bona memòria, els més durs adjectius contra els procediments electorals del godonisme, puix per La Veu i per la «Lliga», allavors el godonisme constituïa un oprobri un estigma, per la Catalunya liberal i progressiva; per la Catalunya que lluita pel reconeixement de la seva personalitat indiscutible; per la Catalunya aimant i entusiasta de la seva sobeïria.

I el Marquès de Camps, lluny de tenir tot això en compte, accepta l'apoi d'En Godó i companyia, i se'n va a Igualalada en busca del més ridicol i espantós desprestigi. El Marquès de Camps, dignament, no podia prestar-se a que'l seu nom servís de pretext o d'excusa per a resucitar la més desprestigiada i infamant política.

I això no ho diem ara nosaltres, no! Ho deia En Cambó quan aconsellava als regionalistes que apoesin aquell moviment patriòtic i redemptor que va iniciar-se contra el cacic vituperat en la florent comarca del Noia; ho deia En Josep Caralt, diputat provincial, quan tot just fa dos anys contra el mateix Cambó es revelava perquè el «leader» regionalista, apoiava an En Trias, que anava a la lluita de braçet amb En Godó; ho deia aquest grotès i xistós panxeta, conegut per En Dalmau el saltimbanqui; ho deia, en fi, tot el poble que tenia plena consciència dels mals que havia ocasionat la desastrosa política godonista.

I això el senyor Marquès no tenia dret a ignorar-ho. I com si això no fós prou, la colla de traïdors i cara-girats que en nom d'una idea proclamaren la seva agrícola candidatura, en el moment de la lluita, acudiren als més vituperables procediments per a assegurar-li un triomf, que és el triomf de l'impopularitat, la victòria (?) dels Judes... de la Segarra.

I si el Marquès de Camps s'aprecia de cavaller, i vol conservar el seu prestigi personal, no pot ni deuen ostentar una acta aconseguida pels medis més infamants i despreciables. Ell no representa ni representarà jamai a l'opinió honrada d'un districte de la nostra terra estimada: tot lo més, representarà a la legió de godonistes que infecten a Igualada, i als famolencs de la Segarra que's vengueren vots i actes per unes pessetes.

El seu company Marquès de Robert—tingui-ho present, senyor de Camps i d'Olzinelles—quan es convocà de que malgrat haver guanyat, tenia contra d'ell a tota l'opinió conscient del districte, tingué un gest nobilíssim i digne al renunciar l'acta de Torroella de Montgrí. I la majoria, senyor Marquès de Camps, que obtingué el seu company en sang blava, era d'uns 500 vots. I l'ex-senador per Girona guanyà (?) únicament per uns 200 vots escasos.

I demà, diumenge, senyor Marquès de Camps, tot el poble honrat d'Igualada, presidit pel seu digníssim alcalde, es llençarà al carrer per a rebre triomfalment al seu lligitim i indiscutible diputat, En González Vilart, i cada aplaudiment que esclati, cada visca que's dongui, serà un crit de guerra i una protesta viril, contra la nefasta política godonista resuscitada pels agricultors procediments dels fiamants correl·ligionaris del senyor de Camps i d'Olzinelles, diputat per... Tupinamba, però jamai representant del districte d'Igualada.

Per damunt de les exigències de partit, senyor Marquès de Camps, hi ha la pròpia dignitat, la pau de la pròpia consciència. I per dignitat i per consciència, deuen renunciar una acta il·legítimament conquerida.

Avui hi és a temps encara, senyor Marquès de Camps. De lo contrari el poble d'Igualada sabrà despreciar-lo públicament, enérgicament, constantment, i si aquesta és una cosa que fa sortir els colors a la cara al més barrut, que no li té de fer sortir, a tot un Marquès de «rancia estirpe» i ex-director general per més senyes?

El bon nom i la dignitat personal, valen molt més, però molt més, que una acta de diputat. No és cert senyor Marquès?

I ara, el senyor de Camps i d'Olzinelles té la paraula.

TENU

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 1 AL 7 DE MARÇ DE 1918

Per terra

Al front occidental, les lluites violentíssimes d'artilleria han sovintejat. Els combats de patrulles i els cops de mà, també. Aliats i alemanys han realitzat atacs locals diversos, fent nombrosos presoners. Tot indica que s'acosta el moment de les grans topades. Però el cas és que aquest moment segueix fent-se esperar.

Al front italià, molta activitat en les operacions secundàries i en l'artilleria. Corren veus que els austro-alemanys preparen una ofensiva per aquest cantó.

Al front rus, s'han sospès les operacions, per haver firmat la pau alemanya els delegats del Govern maximalista.

Al front romanès, s'ha renovat el pacte de armistici, per a anar tot seguit a les negociacions de pau.

Als fronts de Macedònia i Mesopotàmia, cap fet a senyalar.

Al front de Palestina, hi ha hagut un nou avanç dels anglesos per la banda de Jericó.

Per mar

Informes no oficials asseguren que dos torpeders alemanys han xocat amb mines i han anat a fons.

El torpedeig del vaixell-hospital anglès *Glenert-Castle*, ha causat 253 víctimes.

Per l'aire

Molta activitat dels avions, però cap fet especialment remarcable.

Aquest número ha sigut revisat

per la censura militar

A tenim al comte del cànem ministre d'Hisenda.

Ha sigut una gran pensada.

En la situació crítica en que's troben la majoria d'espanyols, ningú més indicat que ell.

Ell, que té tan bon cànem, podrà fabricar la corda per a que el dissortat Joan Espanyol pugui penjar-se amb tota seguretat de fer l'anec.

L'indispensable.

En Cambó va enterar-se de la crisi ministerial al tornar de Madrid i a mig camí del trajecte.

Al enterar-se'n va reular cap a la Cort sense acabar de arribar a Barcelona.

Comprengué que ça com llà també el cridaríen i se n'hi va anar.

I és que el gran Francisquet és avui l'home més necessari d'Espanya. Ell i el comte de Caralt.

Diu un diari:

«El señor Ventosa i Calvell, que tiene casa puesta en Madrid, pasará en la corte una temporada.»

Si, és allò que's diu...

Ja ha començat a trobar-hi el gust a la meseta.

La cort és una bagassa seductora que conquista als catalanistes més reconstrats.

I an el pobre Ventosa el convidà un dia a sopar i a les sopes li va tirar seguidillas.

Lleigeixo en un butlletí religiós:

«En la iglesia de los Mínimos del Guinardó, se inaugurará el día 19 un nuevo órgano.»

DE LA GUERRA

La propaganda

— Voleu res més saludable que el dejuni?... El dejuni vé a ésser com una mena de purga.
 — Gracies, mossèn. No és pas "Rubinat" ni "Peña Gallo" el que'ns convé.

Feliços veïns, els del Guinardó.
 Els altres veïns del *vecinado* de Barcelona no estem per 'orgués.
 Els lerrouxistes preparen un festival en honor dels candidats derrotats.
 Mal fet!
 Encara que s'esforcin en estar alegres, encara que hi vagi En Mir amb totes les estrelles de totes les constel·lacions resultarà una festa trista.
 Lo que haurien de fer els capistosos del radicalisme actual és com les gallines mullades: ficar el cap sota de l'ala i rumiar.
 O fer com el mussol de mossèn Verdguer: fixar-s'hi.

Un grandios homenatge al ex ministre d'Hisenda senyor Ventosa preparen els lligaires.
 No se sab encara si serà banquet o excursió a Sant Mus o album de firmes.
 Nosaltres opinem que seran totes tres coses a la vegada.
 En Regàs i En Pol aniran al davant de la colla dels cinc mil amb una gran cullera i una gran forquilla significatives.
 Visca el símbol renovador!
 Nou mesos fa que's troben estacionats els treballs de la cloaca que passa pel carrer de la Tapineria.
 Ja tenia raó aquell barra de Josep de Sant Celoni, quan va ésser regidor de Bar-

celona, de fer-se de la Comissió de *sub-suelos*.
 Els negocis de sota-terra són més dissimulats que els altres.
 Però... nou mesos de tenir les cloaques obertes, això ja passa de mida.
 Això ja és ensenyar el joc.
 En els estancs comença escassejar-hi el tabac.
 Però amb el tabac passa com amb les subsistències: escassegen les qualitats destinades a la democràcia.
 Cigarrets de 70 cèntims per amunt la paquetilla, demanin-ne, que aquests no s'acaben. Lo que manca és el bacallà i l'aren-

gada dels fumadors: les labors econòmiques.
 Si aqueixa crisi servís per a fer perdre el vici de fumar als pobres, menos mal...
 Però ens fa por que únicament servirà per a carregar-los-hi el pressupost.
 Una de les torres de la fatxada de l'església de Santa Maria està a punt de caure.
 En previsió d'un accident i davant del perill menaçador, se col·locarà un gran andami.
 Veu, don Alacandro?... Aprengui dels de Santa Maria!... Això un andami, és lo que a vostè li feia falta.

El tristement famós policia senyor Martorell sembla que ha sigut treslladat a Sevilla.
 Ara sí que hi va bé aquella cèlebre frase del Tenorio:
Ahora que los sevillanos se las compongan con él.
 I els obrers d'aquí... encantats!

Vaia una *suerte loca*, la que acompanya als homes de la «Lliga»!...
 Ara tenen un diputat més dels que volien: el marquès de Vilanova i Geltrú, que s'ha fet de la Plaça de la Cucurulla sense que ningú pogués somniar-ho:
 No s'havien dit res, però ja s'estimaven d'anys.
 Déu els faci ben casats.
Tal para cual.

Aquests dies el senyor Bisbe se dedica a confirmar la quitxalla.
 Ho fa per a ensenyança dels tendres infants.
 Es un preludi de les moltes altres bofetades més fortes que rebran més endavant.
 Un *anticipo*, com si diguessim.
 Cullit al vol en un tertúlia sagristanesca:
 — Li asseguro que el sant matrimoni té el seu origen en la pròpia divinitat.
 — Vol dir?
 — Vegi si la major part dels matrimonis no's componen de tres persones com la Santíssima Trinitat.
 — Quines persones?
 — El marit, la muller i el capellà.

Aquest número ha sigut revisat per la censura militar

ACUDITS

En una sala de l'Audiència.
 El President se dirigeix al metge *forense*.
 — Vostè ha averiguat si l'acusada és boja?
 — Sí, senyor.
 — Com ho ha comprovat?
 — Senzillament, perquè segons la partida de baptisme, compta vintitres anys d'edat i ella diu que en té vintis.
 Un nen acaba d'empassar-se una moneda de dos rals.
 El pare, desesperat:
 — Me'n vaig corrents amb ell a càl metge, per a que li tregui.
 La mare, àngel d'economia:
 — I ara... que t'has tornat boig?... Vés ara, gastar-t' un duro per a treure'n dos rals!

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8